

Lieve familie en vrienden,

Deze open brief is een “minibiografie” van ons leven, maar ook een uitdaging om deze weg met ons te vervolgen tot het einde toe (Ps.119:32-33).

Het verhaal wordt verteld door Iris met persoonlijke aanvullingen van Janny.

Dit terugkijken, om vooruit te kunnen gaan, is voor ons ook heel bijzonder, want daarin zien we Gods trouw en zegen in ons leven.

We zeggen wel eens tegen elkaar, dat alle “puzzelstukjes”, die we ontdekken in Zijn Woord in elkaar beginnen te passen. Een geweldig mooi beeld wordt zichtbaar. Het geeft ons inzicht hoe dat beeld in ons leven past.

Dit is niet het spelletje van vroeger, maar de vraag is wel hetzelfde, “Do you get the Picture?”

We hopen dat door ons leven de weg en de glorie, die voor ons ligt, ook voor jullie zichtbaar wordt.

Dankbaar

We zijn dankbaar voor alle mensen, die door de jaren heen ons op zoveel manieren geholpen en ondersteund hebben. Als we terugkijken is het een wonder, dat we al de dingen hebben kunnen doen, die de Vader ons opgedragen heeft. We geloven in Zijn voorziening, maar zonder jullie hulp zouden wij Zijn voorziening niet hebben kunnen ontvangen. Ik herinner me een boek van John Piper, waarin hij zei, dat er drie soorten Christenen zijn: **De gezonden en de zenders!** En de ongehoorzamen! Gelukkig hebben wij het meest te maken gehad met de eerste twee. Een van onze lijfspreuken is ook altijd:

Het deel van degenen die achterblijven bij het pakgoed, zal hetzelfde zijn als van wie ten strijde trekt.

We zijn dankbaar dat Dik Warner al 18 jaar medevoorzitter is van de stichting, die in 1982 door ons is opgezet, en inmiddels al 35 jaar bestaat.

We zijn dankbaar dat de stichting een ondersteunende organisatie is, die nu ook een ANBI-status heeft, maar dat het bestuur, als "zenders" ons geestelijk heeft vrijgezet om de instructies van de Vader in gehoorzaamheid te kunnen vervullen.

IK BEN
Dankbaar
Voor de mensen in mijn leven
DANKBAARDEKORPUS

STICHTING IRIAN JAYA ZENDING

NAAM EN ZETEL

Artikel 1.
1. De stichting draagt de naam STICHTING IRIAN JAYA ZENDING.
2. Zij heeft haar zetel te Rotterdam.

DOEL

- Artikel 2.
1. De stichting heeft ten doel het zendingswerk van de beide oprichtsters van de stichting in de provincie Irian Jaya (Nieuw-Guinea), maar ook elders, te steunen en bevorderen, alles in de ruimste zin.
2. Zij tracht dit doel te bereiken door:
- de oprichtsters uit te zenden naar provincie Irian Jaya (Nieuw-Guinea)
- de oprichtsters van de wereld waar door hen zendingswerk ver-
- of naar andere delen van de wereld waar door hen zendingswerk ver-
- richt kan worden;
- hen in de gelegenheid te stellen alle daarvoor vereiste hulpmiddelen aan te schaffen en opleidingen te volgen;
- het uitgeven van een periodiek waarin onder andere de activiteiten van de stichting en haar oprichtsters worden vermeld;

IRJA NIEUWS

Bestuurder (s):

Naam
Geboortedatum
Adres
Infunctietreding
Titel
Bevoegdheid

:Bouwman, Iris
:21-06-1952
:Silo di Efraim jl. Yoka, Waena 99358 Irian
:Jaya, Indonesië
:22-06-1982
:Voorzitter
:Gezamenlijk bevoegd (met andere bestuurders, zie statuten)

De Stichting

We zijn begonnen als Stichting **Irian Jaya Zending**, ook wel in het kort IrJa genoemd, wat naar de eerste letters van onze namen verwijst, maar ook de afkorting was van de provincie Irian Jaya, nadat Nieuw-Guinea overgedragen was aan Indonesië. De naam Irian gaf iets weer van de spanningen tussen Nederland en Indonesië, vanwege de koloniale overheersing, waar ook de Papua's de dupe van zijn geworden.

De oorsprong van de naam **Irian** komt van de taal, die in Biak gesproken wordt, maar de naam kreeg politieke betekenis bij de overname van Indonesië: Ikut (volg) Republik Indonesia anti Nederland.

Het is wonderlijk dat juist in de tijd dat wij ons in Papua voorbereidden om van het uiteinde der aarde "teruggezonden" te worden naar Israël, de naam **Papua** weer in gebruik genomen werd. Nu bestaat er een provincie Papua en een provincie West Papua. Dus de tijd brak aan, om ook de naam van de stichting te veranderen.

2005 J 7842-84

RECTIFICATE STATUTENWUZZUNG

[illegible]

ANBI Status KvK nr. 411 27790
IBAN: NL92 INGB 0003 2157 57
BIC: INGBNL2A

LITGEGEVEN VOOR AFSCRIFT

Het werd en is nog steeds
Judah and Ephraim Ministries,
wat zo duidelijk samenvat, wat de
Vader lang geleden al aan Iris
begon te openbaren.

Hoe is het allemaal begonnen?

Terugkijken

Wij willen terugkijken, aan de ene kant om te zien wat de Heilige Geest al allemaal op de brief van ons leven heeft geschreven, maar ook om open te staan wat Hij nog meer wil schrijven. Deze vergelijking werd door Paulus gemaakt en is altijd een van onze favoriete teksten geweest (2 Cor.3:3). Inmiddels is ons leven een lang epistel geworden.

We hebben een keuze gemaakt om terug te kijken naar een aantal belangrijke momenten in ons leven. Door terug te kijken, weet je ook hoe je vooruit kan gaan. Nog niet zo lang geleden werd Iris uitgenodigd om te spreken tijdens een conferentie in Israël.

Iris:

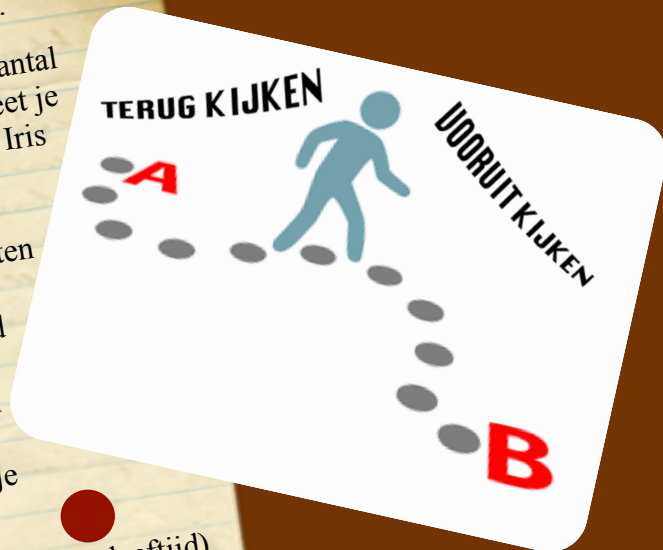
“Ik werd gevraagd om te spreken over belangrijke momenten in de geschiedenis van Israël, die bepalend zijn voor deze tijd. Ik voegde daaraan toe: en voor de toekomst! Dit deed me denken aan een opmerking van Steve Jobs (Apple):

“You can’t connect the dots looking forward, you can only connect them looking backwards.”

Met andere woorden, om vooruit te kunnen gaan, moet je eerst terugkijken.”

Wij willen graag terugkijken om vooruit te gaan (zelfs op onze leeftijd). Er is een weg, die verder omhoog leidt!

(Die weg wordt door Paulus beschreven in 1 Cor.12-14 en gaat door in het prachtige hoofdstuk over de Opstanding, de glorie die voor ons ligt.)

Snelweg

Het lijkt wel of die weg een snelweg is geworden.

Het spoedt zich naar het einde, werd lang geleden al geschreven door Habakuk. In die context zei de Vader, nog eenmaal zullen de Chaldeeën komen. Dit was onderdeel van alle “nog eenmaals”, waar we uitgebreid les over hebben gegeven.

Misschien was dat wel het moment, waarop we sommige van jullie kwijtraakten. Het probleem is, als je eenmaal op de snelweg zit, je niet zomaar kan omdraaien. Je moet doorrijden tot er een afrit komt, waar je de snelweg kan verlaten.

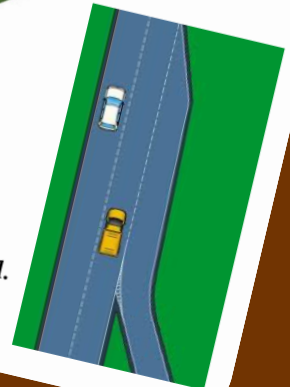
Voor ons is deze tijd in Nederland ook zo'n moment. We zijn even op de wat langzamere parallel weg gaan rijden, om tijd met jullie te besteden, maar misschien ook om jullie uit te dagen, die snelweg verder met ons te vervolgen.

We weten dat we niet overhaast moeten vertrekken, maar we zijn wel regelmatig bepaald bij Jesaja 52:11, waar staat: **Vertrekt, Vertrekt!** We zien de HERE (YHWH), in de voorhoede en de God (Elohim) van Israël in de achterhoede, waar nog steeds mensen toegevoegd worden.

De HERE, gaat immers voor ons uit

en onze achterhoede is de God van Israël.
(Jes.52:11-12)

Hoe het begon

Iris:

Mijn leven begon in de baarmoeder van een liefhebbende moeder, die uitzag naar mijn komst.

Maar mijn hemelse vader zag ook uit naar mijn komst. Hij kende mijn vormeloos begin.

*“Daarom loof ik U, omdat ik gans wonderbaar ben toebereid, wonderbaar zijn uw werken. **Mijn ziel weet dat zeer wel!**”*
(Psalm 139:13-16)

De woorden over een profeet naar mijn hart bevestigden dit later:

“Eer Ik je vormde in de moederschoot, heb Ik je gekend, voordat je uit de baarmoeder naar buiten kwam, heb Ik je geheiligd, tot een profeet voor de volkeren heb Ik je gesteld.”
(Jeremia 1:5)

Eigenlijk kwam ik iets te vroeg ter wereld, en daarmee begon al de strijd rond de bestemming van mijn leven. Gelukkig was mijn vader bij de geboorte aanwezig. Hij zorgde dat ik kon gaan ademhalen, en met een tik op mijn billen, werd ik verwelkomd in deze wereld.

Hoe het begon

Janny:

Twee maanden na de oorlog werd ik als een gezonde baby geboren, maar toen begonnen de problemen en strijd om mijn leven. Mijn moeder had helaas geen borstvoeding. Ik kon geen gewone melk verdragen ze noemden me een spugertje of een ruminantje. Vijf maanden na mijn geboorte was ik nog 2 ons beneden mijn geboortegewicht. Mijn ouders waren ten einde raad. Gelukkig vond onze huisarts de oplossing. Er was een vrouw in het dorp, die ook een baby had gekregen en zoveel borstvoeding had, dat ze wel wat af wilde staan. Mijn Vader mocht elke dag een kannetje borstvoeding ophalen. Dus eigenlijk had ik twee moeders, een moeder die geen melk had, en een melkmoeder. Uiteindelijk ben ik heel hard gegroeid en kon al gauw over op vaste voeding.

Jaren later kreeg ik contact met de dochter van mijn melkmoeder. Willy was inmiddels getrouwd met Bert de Vries. Zij werden goede vrienden en stonden achter ons toen we uiteindelijk in geloof naar Irian Jaya vertrokken. Bert was lange tijd voorzitter van de Stichting Irian Jaya Zending.

Dit verhaal herinnert ons aan Gen.38:8-11 toen de “melkmoeder” van Jacob stierf en hij leerde op El-Shaddai te vertrouwen, wat letterlijk de God van “de twee borsten” betekent!

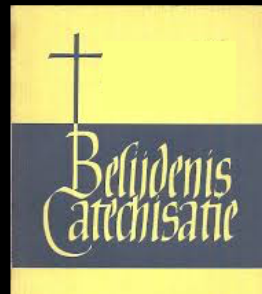
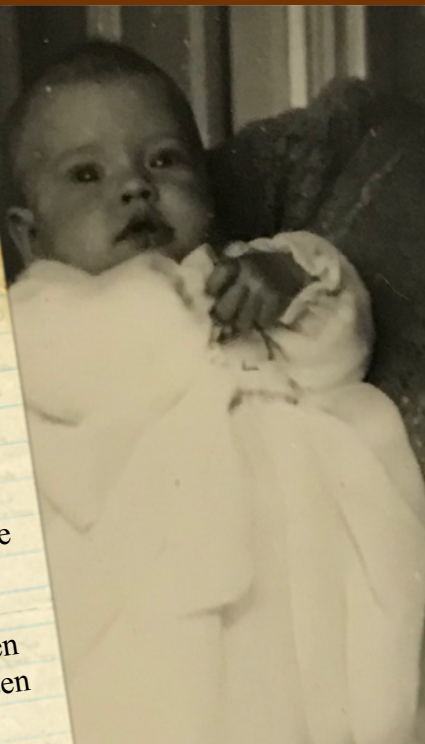
Doop

We zijn allebei gedoopt als baby en dankbaar dat we op die manier opgedragen zijn aan de Vader en onze ouders beloofd hebben ons op te voeden in het geloof.

Iris:

Ik herinner mij, dat toen mijn jongste broertje gedoopt werd, mijn ouders gevraagd werden op te staan om te beloven dat zij hem zouden opvoeden in het geloof. Ik stond toen ook op en wilde net als mijn ouders "ja" zeggen. Mijn vader duwde me met zijn hand naar beneden, om me weer te laten zitten. Hij begreep toen nog niet hoe serieus ik luisterde naar het woord van God.

De kinderdoop heeft geleid tot belijdenis, en verder groeiend uiteindelijk tot de volwassen doop. Wij zijn in 1978 beiden gedoopt in Israël, in de zee bij Haifa. Daarna mochten we verder "opwassen" in de genade en kennis van de Heer, zoals Petrus zo mooi zegt. (2 Petr.3:18).

Angst en strijd

Iris:

Van een klein meisje met krullen, groeide ik op tot een kleuter, die al regelmatig een stuk geestelijke strijd ervoer. Er waren nachten, toen ik nog in een ledikantje sliep, dat er in het donker handen zich naar mij uitstrekten, om mijn keel dicht te knijpen. Dat was heel beangstigend. Maar tijdens die onrustige nachten, kwam mijn vader naast mijn ledikantje zitten en elke keer als ik wakker schrok, en hem zag, was ik gerust. Mijn vader was er, ik kon rustig verder slapen. Dat vaderbeeld heeft een grote invloed gehad op het beeld, dat ik ontwikkelde van mijn hemelse vader.

Niet begrepen

Toch begreep mijn aardse vader niet de roeping, die op mijn leven lag. Ik heb geprobeerd toen ik 11 jaar was aan mijn ouders te vertellen over de woorden, die ik de Heilige Geest hoorde spreken in mij.

Het begon met het moment dat ik mijn leven aan de Heer gaf, nadat wij op maandagochtend in de zesde klas altijd zendingsverhalen lazen. Ik was gegrepen door de geschiedenis van John Paton, die zending werd onder de kannibalen in wat nu Vanuatu heet, maar naar de Schotse Hebriden was vernoemd. Schotland is het land waar Janny en ik elkaar later ontmoetten. Terugkijkend zie je connecties, die je pas later in je leven kan verbinden. Dat hebben we ook mogen doen met een recentelijk bezoek aan Vanuatu en Schotland, want John Patons verhaal was bepalend voor het vervolg van mijn leven. Ik zei simpel: “Als hij bereid was om in zo’n land het evangelie te brengen, dan ben ik het ook”.

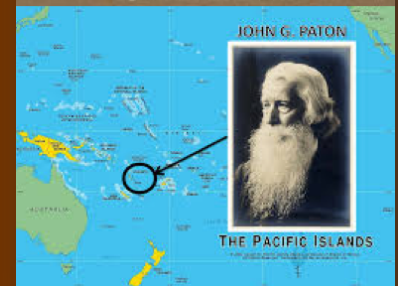
Dit bevestigde de Heer met het eerste gedeelte van Mat.24:14:

“Dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld verkondigd worden”. Maar ik las verder, dat dan het einde zal komen. De Vader voegde er toen de volgende de woorden aan toe: ***“Jij zult het einde zien komen, en je zult zien dat Israël een belangrijke rol zal spelen in het eind der tijden”.*** Ik begreep toen nog niet wat dat voor mij zou betekenen. Ik begreep alleen dat ik in eerste instantie me moest voorbereiden om zending te worden. Toen ik dat aan tafel vertelde lachte mijn vader en zei: “Iris gaat naar de “nikkertjes”. Dit leidde ertoe dat ik lange tijd woorden en openbaring in mijzelf verborg, maar toch vastbesloten was om te laten zien, dat God gesproken had.

MISSIONARY PATRIARCH

*The True Story of
John G. Paton*

Geloofsbelijdenis

Van jongs af aan had ik al een verlangen om de Bijbel te bestuderen. Twee jaar na het verstaan van mijn roeping (later ontdekte ik meer over wat het betekent "uitgekozen" te zijn), vond ik tussen de oude kranten een uitnodiging aan mij gericht. Ik vroeg mijn vader, waarom ligt dit bij de oude kranten, en waarom mocht ik dit niet lezen? Mijn vader vertelde me dat het een uitnodiging voor catechisatie was, maar zei dat ik nog te jong was om daar heen te gaan. Ik vroeg, wat is catechisatie? Hij vertelde me dat je Bijbelstudie doet met de dominee, ter voorbereiding op je geloofsbelijdenis. Ik zei: "Dat is nu juist wat ik wil!"

Vier jaar later, toen ik 17 was, deed ik belijdenis. Ik was aarzelend over lid worden van de kerk. Ik zei tegen de dominee ik wil wel belijdenis doen, en vertellen waarom ik geloof dat ik geroepen ben, maar ik weet niet of de Hervormde Kerk wel de juiste kerk is. Hij haalde me over om toch lid te worden, want hij zei, je moet het zien als familie, iedereen heeft een familie waar hij of zij bij hoort. Hij had groot gelijk, alleen wist hij niet om welke familie het eigenlijk gaat. Dat hebben wij ook pas later ontdekt.

Ik vroeg aan de dominee of hij wilde spreken uit Jesaja 6:8 met als thema: **"Wie zal ik zenden? Wie zal voor ons gaan?"** Ik vroeg of ik mocht uitleggen, waarom ik gezegd heb: **"Hier ben ik, zend mij!"** Ik kende de term een getuigenis geven nog niet, maar het was wel de eerste keer dat ik dit mocht doen voor de gemeente. Ik vroeg ook of we de belijdenisvragen aan mochten passen, meer persoonlijk mochten maken. Ook dat mocht. Het werd een heel bijzondere dienst. Nooit eerder had er zo'n belijdenisdienst plaatsgevonden.

Teleurstelling

Maar na mijn belijdenis, viel ik in een gat. Ik was lid van de kerk, ging trouw naar de samenkomst, werkte mee aan de jeugddienst, maar ik miste iets. Dus weer naar de dominee. Ik vroeg of we verder konden gaan met Bijbelstudie. Ik miste de catechisatie. Hij stuurde me naar de jeugdouderling, die ik dezelfde vraag stelde. Hij zei: "Bijbelstudie?" Hij beloofde erover na te denken. Hij denkt misschien nog, want ik heb nooit meer wat gehoord.

Mijn teleurstelling in de kerk begon dus al snel na mijn belijdenis. Toch ben ik heel dankbaar voor alles wat ik daar geleerd heb, en heb dit ook tegen de Vader gezegd, toen ik vorig jaar in de openlucht een kerstnachtdienst mocht meemaken op de Veluwe.

Misschien dat je dit aan het eind van deze "brief", beter begrijpt. Het is net alsof we iets aan het afsluiten zijn, en door terug te kijken, vooruit mogen gaan. Hierdoor mogen we zien dat we nog steeds in datzelfde "spoor" verder mogen gaan (Fil.3:16). Deze woorden hebben een belangrijke rol in mijn leven gespeeld.

Er is een duidelijk spoor van Gods leiding in ons leven. ●

Hart en leven

Voor Janny was dat spoor misschien wat minder duidelijk aan het begin, maar toch zijn er twee bepalende momenten in haar leven, die ze met jullie wil delen. Ze hebben te maken met niet alleen je hart geven aan de Heer, maar ook je leven.

Janny:

In 1963 werkte ik in de ziekenverzorging in Gorkum en deed belijdenis in de Hervormde kerk. Voor mij was dat een hele stap en ik weet nog dat de Dominee zei, je neemt daarmee de doopbelofte, die je ouders hebben uitgesproken, zelf over. Voor mij was dat mijn hart aan de Heer geven. Het verlangen om meer van Hem te leren en de zending in te gaan begon te groeien.

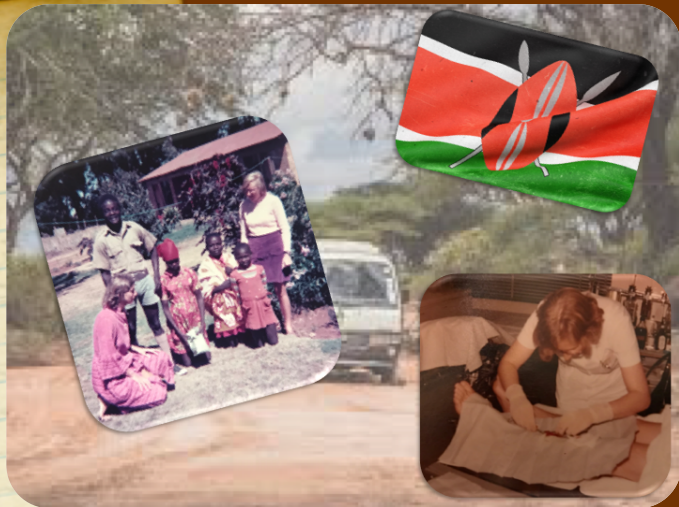
Daarna ben ik de A-verpleging in gegaan in Dordrecht in het Refaja Ziekenhuis. Maar pas 12 jaar later heb ik tegen de Heer gezegd, U weet dat ik de zending in wil. Hoe ik dat moet doen weet ik niet. Hier hebt U niet alleen mijn hart, maar ook mijn leven. De volgende morgen kreeg ik een telefoontje van een zendingsorganisatie, waar ik al eens contact mee gezocht had. Er werd gevraagd of ik terstond voor een bepaalde tijd naar Kenia wilde gaan. Het bijzondere was dat ik eigenlijk al klaar stond. Al m'n spullen waren ingepakt, omdat ik zou gaan verhuizen. Dus ik zette alles in de auto en reed naar het huis van mijn ouders. Grote schok over dit onverwachte vertrek. Ik hoor mijn moeder nog zeggen, ik heb veel over voor de zending, maar m'n dochter....

Van Afrika naar Schotland (Janny)

Binnen drie weken was ik in Kenia en heb daar erg veel geleerd. Vooral toen ik te horen had gekregen, dat ik eigenlijk toch niet geschikt was voor het zendingswerk. Ik ben niet echt een initiatiefnemer, maar toen ik onverwachts er alleen voor kwam te staan, werd duidelijk dat ik meer in mijn mars had, dan ook ikzelf voor mogelijk achtte. Omdat m'n collega's onverwachts wegvielen, moest ik in mijn eentje, samen met de plaatselijke staf, het hele ziekenhuis runnen. Toen heb ik zo'n diepe relatie met de Heer ervaren, doordat ik alleen op Hem moest vertrouwen. Omdat bleek dat ik het wel kon, heeft de zendingsorganisatie gevraagd of ik me verder wilde voorbereiden op longterm zendingswerk. Ik werd gevraagd om de verloskundige opleiding te gaan doen in Schotland.

Zelf zei ik tegen de Heer, dat ik dat wel wilde proberen, maar eigenlijk wilde ik leren hoe ik Zijn woord beter kon bestuderen om dit later te kunnen delen met anderen. In Schotland ontmoette ik Iris. We begrepen dat we in eenzelfde richting geleid werden. Toen ze vertelde dat ze na de verloskundige opleiding naar een Bijbelschool zou gaan, vroeg ik of we samen konden gaan, want dat verlangen had ik ook.

Verdere voorbereiding

Iris:

Net als Janny ben ik de verpleging in gegaan om me voor te bereiden op de eerste fase van mijn roeping: uitgezonden te worden naar het uiteinde der aarde. Maar mijn grootste wens was om eerst een keer naar Israël te kunnen gaan, want ik wist dat in de laatste fase van mijn leven Israël een belangrijke rol zou gaan spelen.

Dus toen ik mijn opleiding als verpleegkundige afsloot, maakte ik plannen om een reis naar Israël te maken. Het was *niet* een “niet zomaar” een reis (sommigen van jullie weten wat ik hiermee bedoel). Het was eigenlijk zomaar een reis uit het programma van een Christelijke reisvereniging. Alle dingen waren gereed, mijn koffers waren gepakt Oorlog brak uit! Israël werd aangevallen op Grote Verzoendag (1973), met eerst veel tegenslag, maar daarna grote doorbraken en wonderen. Maar voor mij betekende het: reis afgelast. Onbegrijpelijk. Vader, wat nu?

Hier begonnen mijn lessen om te leren mijn agenda aan de Vader te geven. Nu schrijven we onze afspraken en plannen alleen maar in potlood in onze agenda. Makkelijker te wijzigen!

De Vader had inderdaad andere plannen, want een paar maanden later vertrok ik voor drie maanden naar Israël om in een kibbutz te werken. Wat een leerschool en wat een goede voorbereiding voor het zendingsveld. Te veel om nu op in te gaan. Maar wat wel bijzonder was, en we pas later ontdekten, dat Janny bijna dezelfde tijd als ik in Israël was, met dezelfde organisatie, alleen in een andere kibbutz.

Van Afrika naar Schotland (Iris)

Langzamerhand begonnen onze wegen bij elkaar te komen. Janny vertrok naar Kenia, waar ze veel geleerd heeft.

Iris:

Ik kreeg ook de kans om naar Afrika te gaan. Ik mocht deelnemen aan een reis van een Instituut voor Ontwikkelingssamenwerking, die bekostigd werd door een filantroop uit Bergen in Noord-Holland. Ik reisde via Kenia naar Zambia, maar kwam Janny nog niet tegen. In een kortere periode dan Janny, heb ik heel veel mogen leren.

Het bijzondere was, dat ik na de voorbereiding, op een buitenpost in Zuid Zambia terecht kwam, waar een Nederlands zendingsechtpaar werkte: de Krisifoe familie. De man was een Papua uit Nederlands Nieuw-Guinea! Over "*connecting the dots*" gesproken. Alles past en is verbonden met elkaar, omdat een machtige hand ons leven leidt. Dit mogen we ook in Zijn woord zien. En wat je eenmaal gezien hebt, kun je niet meer ongezien maken. De schaduw van Gods plan in ons leven is zichtbaar, omdat God er met de werkelijkheid van Zijn licht op schijnt!

Na Afrika ontmoetten Janny en ik elkaar in Schotland. Ik was daar al eerder naar toe gegaan, op advies van de Nederlandse Zendingsraad. Zij wilden mij uitzenden naar Ghana. Maar ik voelde mij een vreemde binnen de Hervormde Kerk. Mijn beleving met God was zo anders. Ik had het gevoel niet begrepen te worden. Ik wist toen nog niet, dat ik dit nog veel vaker zou gaan ervaren. Nu kan ik erom glimlachen, wanneer iemand die ons nog nooit heeft ontmoet, zegt: Ik krijg de kriebels als ik over die twee dames hoor.

Schotland

Voordat ik naar Schotland vertrok, heb ik voor God gestaan en met mijn vuist tegen de muur geslagen en gezegd, als U zich nu niet verder aan mij openbaart, dan stop ermee. Ik zal naar Schotland gaan om de verloskundige opleiding te doen, maar als ik U niet beter leer kennen, zal ik deze weg niet verder vervolgen.

Terugkijkend, was dat de eerste keer dat ik op “de rots” sloeg. Het is nu ruim veertig jaar later, er is veel water uit “de rots” gekomen. Maar nu staan we voor het “Beloofde Land”. We mogen niet meer slaan op de “rots”. De tijd is aangebroken om te spreken tot “de rots”. Maar die eerste keer zolang geleden, antwoordde de Vader met een stroom van zegen. ●

Daar in Schotland begon onze eerste tijd van “verfrissing”. Ik kwam in een “evangelische” Church of Scotland. Het onderwijs was geweldig. Er werd gezongen vanuit het hart, misschien nog geen aanbidding met opgeheven handen, maar dit was wat ik nodig had. Elke week werd er op zaterdagavond uitgebreid voor zendingen gebeden. Later ook jarenlang voor ons. Ik leerde vele zendingen kennen, van over de hele wereld. Ik leerde over Bijbelscholen, instituten waar je verder voorbereid kon worden om de zending in te gaan. Ik kreeg contact met allerlei geloofszendingen en ontmoette Janny, die naar dezelfde kerk kwam, ook al volgde zij de opleiding als verloskundige in een ander ziekenhuis.

Connecting the dots

Vanwege het verbinden van het verleden met het heden, is het misschien goed om te vertellen, dat ons recente bezoek aan Schotland (misschien ook een vorm van afsluiten van deze periode), we nog een keer de gelegenheid hadden, deze kerk te bezoeken. Het was even moeilijk om hen te vinden, want de gemeente, niet de kerk, was verhuisd naar een ander gebouw. Jarenlang waren ze trouw geweest aan de Church of Scotland. Binnen deze kerk waren drie grote gemeenten ontstaan in Aberdeen, Glasgow en Edinburgh. De laatste heette Holyrood Abbey, waar wij lid waren tijdens onze opleiding als verloskundigen. Hoewel we geestelijk verder groeiden en bepaalde ervaringen hadden, die misschien niet pasten bij de traditie van de Schotse Kerk, bleven we altijd in contact met deze gemeente. Nadat er een nieuwe voorganger kwam, verwaterde de relatie. Daarom wisten we niet dat deze drie grote gemeenten de Church of Scotland verlaten hadden vanwege de discussie over gendergelijkheid en het toelaten van lhbt'ers in de bediening. Alles wat deze gemeenten in de historische gebouwen van deze denominatie hebben geïnvesteerd, moesten ze achterlaten, geen enkele vergoeding werd uitbetaald. Het was een schokkende situatie in de geschiedenis van de Church of Scotland. Maar wij mochten getuigen zijn, hoe gauw deze gemeenten weer een eigen gebouw hadden en als "levende stenen" verder zijn gaan bouwen aan Zijn Koninkrijk.

Geestelijk zijn we misschien uit elkaar gegroeid, maar we mogen elk op ons eigen plaats verder bouwen op hetzelfde fundament. De ontvangst was hartverwarmend, toen wij het nieuwe gebouw van de Holyrood Evangelical Church binnenstapten, net voor de aanvang van de dienst. Hoofden keerden zich om, en we hoorden een gefluister, Janny en Iris De voorganger, die na onze tijd de gemeente ging leiden, begroette ons hartelijk. Zelfs hij kende ons nog. Na de traditionele samenkomst, waar we van genoten, omdat we eindelijk weer eens van die prachtige oude gezangen konden zingen, werden we omarmd en begroet door vele oude bekenden. Ook al hebben we niet met iedereen intensief contact kunnen onderhouden, zijn er relaties die eeuwigheidswaarde hebben en in Zijn, Koninkrijk voort blijven bestaan.

We hebben geleerd, dat dit nog veel dieper gaat, want we worden ons steeds meer bewust van onze Koninkrijksrelaties binnen de gehele geschiedenis van Israël en de volken. Moet je je voorstellen, dat na de opstanding, we met de rechtvaardigen uit al die generaties mogen meewerken aan het herstel van Zijn Koninkrijk op aarde!

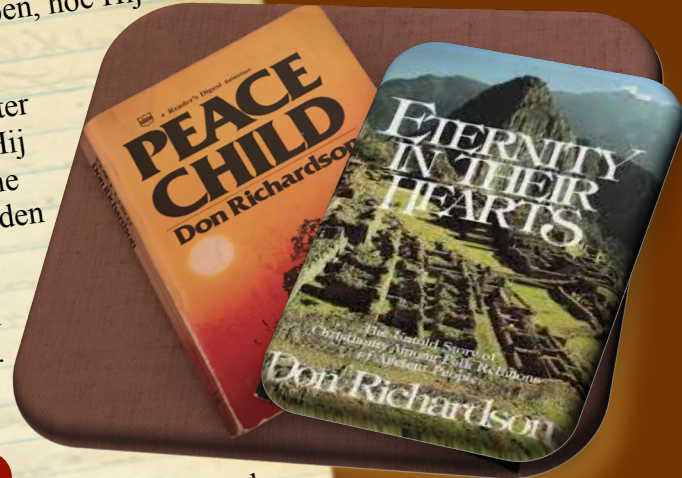
Geloofszending

In Schotland leerden we de geloofszending RBMU (Regions Beyond Missionary Union) kennen, die jullie misschien wel kennen van het boek en Vredes Kind. Don Richardson werkte als zending bij RBMU. Zijn boek "Eternity in their hearts" heeft ons geholpen het "zaadprincipe" van God te ontdekken in Zijn Woord, waardoor we nu ook beter begrijpen, hoe Hij de familie weer gaat herenigen.

Misschien toch leuk om even te vermelden, dat we jaren later Dons broer, David Richardson, in Jeruzalem ontmoetten. Hij werkt in Christ Church en leidt samen met zijn Australische vrouw de Mount Zion Fellowship. Zelfs in Jeruzalem konden we praten over wat God allemaal in Papua gedaan heeft.

Er zijn nog veel meer connecties, maar er is geen tijd om alle stippen met elkaar te verbinden. Maar ze zijn er wel. Dat maakt je soms stil, als je ziet hoe God Zijn familie met elkaar in contact brengt. Niets gebeurt "zomaar", als je naar Hem luistert en Hem gehoorzaamt.

Zoals je misschien weet speelde het Vredeskind af in voormalig Nederlands Nieuw-Guinea, dat toen al Irian Jaya werd genoemd. In de verhalen van de zendelingen van RBMU herkende ik de geschiedenis van John Paton. De Vader bracht ons naar een groter eiland dan de eilanden van Vanuatu, maar wel naar hetzelfde gebied in de Stille Zuidzee, dat nog steeds een rol speelt in ons leven.

Vluchtelingenkamp

Tijdens onze Bijbelschoolopleiding kwam er een onverwachte oproep of er verpleegkundigen naar Thailand wilden gaan, omdat er heel veel vluchtelingen uit Cambodja de grens over waren gestoken, die vooral medische hulp nodig hadden. Wij besloten onafhankelijk van elkaar, dat we ons voor dit medische team moesten opgeven. De Vader benadrukte vooral, dat we daar veel zouden leren.

Naast alle bijzondere ervaringen in het kamp, waarover we een dagboek hebben bijgehouden, gebeurde er nog iets, dat duidelijk liet zien, dat God degene is die de “dots” (stippen) verbindt.

Toen wij in het vluchtelingenkamp aankwamen, was het een grote chaos. De Cambodjanen waren van de grens vandaan met vrachtwagens naar een groot droog rijstveld gebracht, waar in alle haast tenten werden opgezet. Wij werden in die tenten aan het werk gesteld. De eerste dagen was het een scheiden van de levenden van de doden. We werkten samen met Eva den Hartog, die als een ware majoor orde schiep in de chaos. Ik werd tewerkgesteld in de opname tent. Daar werden de meest ernstige patiënten binnengebracht en werd beoordeeld naar welke afdeling (tent) ze gebracht moesten worden. Ik moest het team van artsen dat daar werkte assisteren. Deze artsen kwamen uit, misschien kan je het wel raden: Israël! Wat een efficiënt team. Ze kwamen met een militair veldhospitaal en je kon zien dat zij ervaring hadden in noodsituaties. Alleen was dit anders. Ik herinner me nog dat een van de Israëli artsen tegen me zei: “Dit is erger dan ons volk is aangedaan tijdens de holocaust, want dit hebben hun eigen mensen hen aangedaan.” Ik kan me dat bijna niet voorstellen, hoewel we heel veel gruwelijke verhalen gehoord hebben en tekeningen gezien hebben van wat de Cambodjanen meegemaakt hebben.

CHRISTELIJK MEDISCH TEAM VERTREKT NAAR THAILAND 1979

Ervaringen in het vluchtelingenkamp

We hadden nachtdienst in het kamp en het Israëlisch team van Dokters kwam de tent bij Janny binnen en liepen langs alle patiënten. Zij stond vlak achter de Dokter, toen er ineens een enorme explosie was. Ze greep de dokter bij de schouders en zei wat is dit.....? O, zei hij heel laconiek, dat is maar een handgranaat. Iris die in een andere tent dienst had, kwam snel aan rennen om te zien wat er aan de hand was.

Iris:

We waren nog groentjes, vergeleken met de Israëlische artsen. We moesten nog veel leren, ook in Papua. Ik weet nog dat de Vader zei, toen we vertrokken: "Het gaat Mij niet om het werk dat jullie voor Mij doen, maar om het werk, dat Ik in jullie kan doen."

Janny:

In Thailand heb ik gezien hoe we elkaar aanvulden. Toen ik een boekje had gelezen over de situatie in Papua, zei ik tegen de Heer, daar kunt U Iris toch niet alleen heen sturen. Toen zei de Heer tegen mij, waarom ga jij dan niet mee Aan het einde van onze tijd in Thailand kregen we de gelegenheid om Papua te bezoeken en toen ik uit het vliegtuig stapte wist ik, dit is het land waar de Heer me naar toe roept.

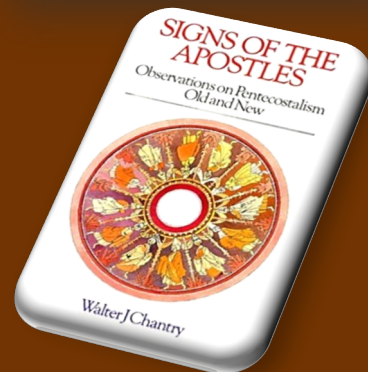

Afgewezen

Hoewel we ons heel graag wilden aansluiten bij de RBMU, had de Vader toch een ander plan. Nog in Schotland werden we aangesproken door een wijze man, die met een vriendin van ons was getrouwd. Hij sprak met ons over de vervulling met de Heilige Geest. We begrepen dat daar onder gelovigen heel verschillend over werd gedacht. Toen we solliciteerden bij RBMU om uitgezonden te worden naar Irian Jaya, werd ons verteld dat we niet mochten spreken in tongen, omdat ze dit beschouwden als een eenmalige manifestatie van Gods Geest in de apostolische tijd, maar dat dit niet gold voor deze tijd. Dus onder voorwaarde, dat we niet op die manier vervuld waren met de Heilige Geest, werden we aangenomen. Mochten we toch in tongen gaan spreken, dan moesten we dit bekend maken en zou onze uitzending opnieuw worden overwogen. Toen Jim dus sprak over de Heilige Geest, waren we een beetje op onze hoede, maar wat hij zei, sprak ons enorm aan. Hij zei, als jullie uitgezonden zullen worden naar een duister gebied als Papua, dan heb je echt de kracht van de Heilige Geest nodig. Er zullen momenten zijn, dat je alleen in tongen kan bidden.

Iris:

Dat bracht mij terug naar mijn eenzame geestelijke wandeling als kind. Er waren momenten dat ik een “vreemde taal” gebruikte en er ook in zong, totdat mijn moeder zei, je bent nu groot genoeg, je hoeft zo’n fantasie taal niet meer te gebruiken. Zij begreep net als ik, toen nog niet wat die taal eigenlijk voor mij betekende. Dat ontdekte ik later pas, toen die taal weer terugkwam. Hoewel mijn moeder in die tijd onze weg wel volgde, maar niet begreep, was zij degene, die mij verdedigde toen een tante van mij tegen haar zei, ik heb gehoord dat Iris in tongen spreekt. Dat is van de duivel! Mijn moeder antwoordde, ik geloof dat Iris nooit iets zou doen dat van de duivel komt.

Papua

Papua of toen nog Irian Jaya is misschien wel de grootste stip of stippen in ons verleden, waarmee we nog steeds verbonden zijn in het heden.

We kunnen slechts enkele hoogtepunten van die tijd aanhalen, hoewel er ook veel strijd was. Ook letterlijk soms, tussen de verschillende clans. Misschien herinner je nog het verhaal, dat pijlen heen en weer vlogen, maar toen wij in tongen begonnen te bidden, één pijl als door een onzichtbare hand ineens een andere kant op schoot en in een boom terecht kwam. Toen de krijger snel een andere pijl op zijn boog legde, brak deze doormidden, precies tussen zijn handen. De kinderen zeiden meteen, dit doet God, want jullie spreken omhoog tot Hem. Toen het gevecht nog niet stopte, en de krijger een groot kapmes wilde pakken, stapte Iris tussen beide krijgers en sprak de boze geest in de aanvaller aan, om hem te stoppen. Hier schrokken ze zo van, dat ze hun wapens neerlegden. Dat was een bijzonder moment en het begin van een verandering onder de Bauzies.

Een ander moment, was de reactie op iets wat wij aan het begin van ons verblijf bij de Bauzies hadden gedaan. We hebben op elke hoek van het gebied, dat gekapt was in het bos waar de Bauzies hun dorp konden bouwen, avondmaal gevierd. We namen brood en wijn, en markeerden deze plaatsen met het leggen van wat brood in een kuiltje en daar de wijn over te gieten en dit te begraven. Je zou kunnen zeggen, dit waren de eerste “bloedmarkers”, die wij aanbrachten. We streken eigenlijk het bloed van Yeshua (Jezus) aan de deurposten van het dorp. We namen geestelijk een gebied in voor de verkondiging van het evangelie en om daar in vrede te kunnen wonen. ●

Vanaf dat moment begon er iets te veranderen in de geestelijke wereld. Iedereen die naar het dorp kwam baden we voor, we legden ze de handen op en profeteerden over hen, hoewel ze de taal, die we gebruikten niet verstonden. In allerlei angstwekkende situaties en spanningen, die ontstonden, baden of profeteerden we regelmatig in tongen. We begonnen te zien, dat de Geest alle talen spreekt en in het hart van de mens doordringt, nog voordat ons verstand het begrijpt. Dat hebben we bij de Bauzies gezien, maar ervoeren dat zelf ook regelmatig. ●

De bevestiging hoe krachtig de werking van de Heilige Geest kan zijn, kwam ongeveer een jaar nadat wij in Neiao begonnen. Janny zat met een paar vrouwen bij het schooltje dat we aan het bouwen waren. Zij probeerden Janny uit te leggen, dat toen er vliegtuigjes overvlogen, zij uitgeroepen hadden of de Schepper God, hen ook boodschappers wilde sturen. Toen kwamen wij, twee blanke vrouwen! Ik weet nog hoe ze aan ons roken en probeerden het wit van onze huid weg te vegen. In hun beleving stonken wij en leek het of we ingesmeerd waren met wit stof. Maar omdat wij hen eten hadden gegeven, werden wij hun moeders. Een van de oudere vrouwen vertelde ons dat er overal boze geesten woonden (ze gebruikte een woord dat slecht betekent - feidi) en wees naar het gebied van het dorp. Maar toen jullie kwamen, zijn ze allemaal het bos in gevlucht. ●

We begrijpen nu beter, waarom Jim ons eerder vertelde, dat we echt de kracht van de Heilige Geest nodig hadden. Mede door deze ervaringen en nog vele andere dingen, die we hebben mogen leren, geloven we dat we misschien enigszins voorbereid zijn voor de dingen, die nog gaan gebeuren, nu we het einde zien komen.

De Vader zei aan het begin van onze bediening bij de Bauzies, bereidt ze voor op Mijn komst, bereidt ze voor op Mijn glorie. Op simpele wijze met de hulp van platenboeken en vilt figuren hadden we iets uitgelegd over de eerste komst van Yeshua, en hoe Hij op dezelfde wijze terug zal keren, zoals Hij naar Zijn Vader in de hemel was gegaan. Toen er een aantal dagen later allemaal wolken bij ons de vallei binnenkwamen, riepen de Bauzies en vroegen: Komt Hij vandaag?

Een ander hoogtepunt was, dat we Paulus mee konden nemen naar Israël. **Wie is Paulus?** Hij was ongeveer elf jaar oud toen wij hem ontmoetten bij het eerste contact met de Bauzies. Hij viel op door zijn intelligentie en verlangen om alles te onderzoeken. Hij week eigenlijk nooit van onze zijde, hij hielp ons met de taal en ging overal met ons naar toe, samen met zijn broertje, die Dukasi werd genoemd.

We zagen in hem een potentiële leider, dat was ook de reden, dat toen hij ouder was, we zijn familie vroegen of we hem mee mochten nemen naar de stad. Daar heeft hij met de hulp van Kezia, die we nog niet geïntroduceerd hebben, maar de meesten van jullie misschien wel kennen, Indonesisch geleerd en heeft hij leren lezen en schrijven. Een jongvolwassen kerel, die in één jaar eigenlijk een hele schoolopleiding volgde. Daarna kon hij naar de bijbelschool in de stad.

Na een periode terug geweest te zijn in zijn dorp, bereidden we Paulus voor om mee te gaan met een reis van Papua's naar Israël. Om een paspoort en een visum aan te vragen, moesten we eerst zorgen voor een geboorte bewijs. Dat was niet zo eenvoudig, want geen enkele Bauzi was geregistreerd in Indonesië. Tot voor kort wisten zij niet dat ze in Papua woonden en deel uitmaakte van Indonesië, laat staan van de rest van deze wereld. Paulus was de eerste van zijn clan, die naar de stad reisde. Daarnaast wisten we niet precies hoe oud hij was, dus gokten wij zijn geboorte jaar en gaven we hem de geboortedatum van Janny. Als achternaam gebruikten we de clan naam van zijn vader, dus heet hij nu Paulus Ekia. Met de geboorteakte kon een paspoort aangevraagd worden en kon de reis naar Israël beginnen.

Bijna 50 Papua's namen deel aan die eerste reis. Paulus was de **“eersteling” van onze bediening**, die wij ook op die manier op de Tempelberg aan de Heer mochten opdragen (Jes.66:19-21).

De reis vond plaats in de context van de World Christian Gathering of Indigenous People in Jeruzalem, gevolgd door de viering van het Loofhuttenfeest, waarbij de Papua's verschillende profetisch daden mochten doen, waaronder **het brengen van Goud naar het Tempel Instituut**, dat door Rabbi Yehuda Glick in ontvangst genomen werd. Er werd ook een bijzondere musical opgevoerd door de Papua's bij de grens met Bozrah en later ook in Jeruzalem, waarover we uitgebreid geschreven hebben in nieuwsbrieven en verteld hebben tijdens de lessen, die we over het Meester Plan van God hebben gegeven.

De Papua's liepen ook mee in de **Jeruzalem Mars** en waren in vele opzichten een profetisch teken voor Juda.

Toen Paulus terugkeerde naar zijn dorp met de foto's die we hem meegegeven hadden van zijn bijzondere reis naar Israël, had hij volop te vertellen aan de mensen van Zijn stam. Maar een van de dingen, die het meest krachtig was, was het feit dat hij kon uitleggen dat **Jeruzalem een echte stad** is, die niet alleen in verhalen in de Bijbel voorkomt, maar ook echt bestaat. Hierin zie je dat de geestelijk wereld en de fysieke wereld een realiteit zijn. Vaak lijkt de geestelijke wereld een schaduw van onze fysieke wereld, een droomwereld zouden de Aborigines zeggen, maar eigenlijk is het de werkelijkheid in de schaduw van de schepping van onze fysieke wereld.

Mede door de opwekking die volgde op onze bediening bij de Bauzies, konden we **de boodschap over de rol van Israël** gaan vertellen. Voor de Bauzies was dat slechts het begin van het binnengaan in een wereld, die zij nog niet kenden. Voor de generaties gelovigen, die sinds het begin van de verkondiging van het Evangelie in Papua in 1855 ontstaan zijn, begon er een tijd van opwekking, zoals voorzegt in Handelingen 3:19-21.

Misschien is het goed om hier even stil te staan bij een stukje geschiedenis, die ook voor ons weer een stip werd in het “connecting of the dots”. De eerste zendelingen, die zich vestigden in toenmalig Nederlands Nieuw-Guinea waren Ottow en Geissler, die vanuit Nederland vertrokken op de lange reis per boot naar de toen nog onbereikte gebieden van Papua. **Het evangelie dat verkondigd werd van Jeruzalem, bereikte het einde der aarde!** Ottow en Geissler gingen aan land op het eiland Mansinam, vlak voor de kust van Manokwari dat in de Vogelkop van Papua ligt. Dit moment wordt herdacht met een monument op dat eiland, wat we ook regelmatig bezocht hebben. De laatste keer, afgelopen Augustus, werden we ontvangen door de gouverneur van West Papua.

Iris:

Wij kenden hem al van de tijd dat **de Israel-Papua Brug** ontstond en er voor de Papua's ook “dots” (stippen) met elkaar verbonden werden. Hij was toen nog district leider (bupati) in Manokwari. In een bijzondere openlucht meeting in het stadion, waarin we verschillende politieke en geestelijke leiders van Papua mochten zegenen, sprak ik tot mijn eigen schrik de volgende profetische woorden uit en zei: “Hier staat de toekomstige president van Papua”. Het was een wonder, dat ik niet meteen opgepakt werd voor politieke opruiing en ondersteuning van de Papua Merdeka (Onafhankelijkheids-) beweging in Papua. Maar ik wist dat het een profetisch woord was over een man, die in deze tijd op bijzondere wijze wordt gebruikt, maar waarvan ik ook weet, dat hoe hij nu leeft bepalend is voor zijn plaats in het Koninkrijk van God op aarde. Iets waarover de Vader ons steeds meer duidelijk maakt, ook voor ons leven.

Deze Bapak Mandacan is nog geen president, maar wel gouverneur van West Papua, de hoogste bestuurlijke functie onder de centrale Indonesische regering in Jakarta. Hij verwelkomde ons opnieuw op Mansinam, toen we symbolisch knielden op dezelfde plaats, waar de eerste zendelingen knielden. Maar wij keerden ons om in de richting van Jeruzalem, vanwaar het evangelie is uitgegaan en nu in de gehele wereld is verkondigd. De woorden van Yeshua, opgetekend in Mattheus 24:14, zijn bijna tot vervulling gekomen. We zien het einde komen, daarom moeten ook de Papua's hun ogen richten op Jeruzalem, want op Sion zal het licht schijnen, als duisternis de aarde zal bedekken.

Opwekking

De Heer bereidde mij in 1990 al voor op deze tijd, die pas vier jaar later begon. Dat was de eerste keer dat ik als het ware meegenomen werd naar de hemel en daar in de troonzaal Yeshua zag opstaan van Zijn plaats aan de rechterhand van de **Vader**

Het is een moment dat ik nooit vergeet en dat nog steeds doorwerkt in mijn leven. De Vader maakte me duidelijk wat ik zag. Yeshua was gekleed in een koninklijke mantel, en toen Hij opstond zag ik dat de beweging van de zomen van Zijn mantel wind veroorzaakte. De Vader sprak toen en zei:

“Iris, Mijn zoon maakt zich klaar om naar de aarde terug te keren. De beweging, die je nu ziet in de hemel, zal als een nieuwe wind van Mijn geest gevoeld worden op aarde. Daarna, maar die tijd is nog niet gekomen, zal Mijn zoon Zijn stem verheffen in de hemel en dan zullen er ontzagwekkende dingen op aarde gaan gebeuren”.

Direct na deze bijzondere ervaring werd, wat ik in de hemel heb mogen zien, door Jack Hayford bevestigd, die een bijna zelfde visioen had, waarin niet wind, maar zalving benadrukt werd. In een gelijksoortige ervaring zag James McKeever, dat Yeshua de treden voor de troon afliep, en zoals de kinderen in Papua zagen, dat Zijn voeten al heel dicht bij de aarde waren.

Ik ben dankbaar voor deze bevestigingen. Sinds de opwekking is de Vader regelmatig teruggekomen op Zijn woord, dat Zijn zoon spoedig Zijn stem zal verheffen in de hemel.

De aangekondigde opwekking begon in Canada en werd bekend als de veel besproken en bekritiseerde Toronto Blessing. Wij hebben later het voorrecht gehad John en Carol Arnott, die de Vader gebruikte in deze opwekking, persoonlijk te ontmoeten en samen met hen in Papua een aantal samenkomsten mee te maken. Zij kwamen naar Papua omdat daar hun leven indertijd drastisch veranderde, dat uiteindelijk leidde tot de Father's Blessing, zoals zij liever deze opwekking beschrijven.

Door het vrijkomen van die zalving in Toronto en het blazen van de wind van de Heilige Geest werd het vuur van de opwekking ook aangestoken in Papua. Wij mochten dat vuur daar mee naar toe nemen, nog voordat John en Carol daar op bezoek kwamen.

Het begon in een klein groepje kinderen, allemaal rond 11 jaar oud. Zij kwamen bij ons aan huis, waar wij voor hen mochten bidden. De geest viel op hen, of je zou kunnen zeggen, zij vielen in de geest. Daarna brachten zij zelf meer kinderen mee voor gebed. Soms zaten ze voor de deur op ons te wachten. Ze waren zo verlangend naar een aanraking van God. In die tijd begonnen wij met een periode van 40 dagen vasten, omdat we ons in deze opwekking helemaal wilden toewijden aan de Heer.

De meest bijzondere momenten waren toen de kinderen begonnen te profeteren en op een ander moment mee naar de hemel genomen werden, wat wij zelf zagen en hoorden. Vier van hen waren op hemel, wat zij beschreven als het Paradijs.

We beseffen eigenlijk nu pas dat het Paradijs een plaats is en het Koninkrijk een toestand van gerechtigheid en vrede. Misschien dat daarom Yeshua de misdadiger aan het kruis, die vroeg of Hij aan hem wilde denken in Zijn Koninkrijk, antwoordde: "Heden zeg Ik u, zult gij met mij in het Paradijs zijn".

Wij hoorden de kinderen met elkaar spreken tijdens die ontmoeting in het Paradijs. Ze wisten dat zij daar in de geest waren, dat bleek uit de conversatie, die Arris, een van de kinderen, voerde met Mohammed, die hij herkende als de profeet. Tijdens zijn verblijf in het Paradijs nam Yeshua hem mee naar allerlei plaatsen. Toen hij langs een indrukwekkende deur liep, vroeg Arris, wat zich daar achter bevond. Yeshua wilde die deur eigenlijk niet openen, want zei Hij, daar achter verblijven de mensen die gemarteld worden door de eeuwige scheiding van Mijn Vader. Arris drong aan om die plaats toch te mogen zien. Hij vertelde, dat toen die deur openging, hij het geschreeuw van de mensen hoorde, de hitte voelde en de stank van schroeiend vlees rook. Toen zag hij opeens de profeet daar, en vroeg zich af wat Mohammed daar deed. Deze sprak hem aan en vroeg hem om dichterbij te komen. Dat was het moment waarop hij zei, dat kan niet, ik ben hier in de geest. Wonderlijk hoe dit jongetje van 11 jaar dit wist. Mohammed vroeg hem, als hij terugkeerde naar de aarde, zijn mensen te vertellen dat hij hen misleid had en hen te waarschuwen. Dit maakte diepe indruk op Arris. Daarna is hij nog verscheidene keren teruggekeerd naar de hemel, waar Yeshua hem bijzondere dingen liet zien, waaronder het Boek des Levens, waar hij ook zijn eigen naam kon lezen. Hij zag ook andere boeken in het Hebreeuws geschreven en hoewel Yeshua kennelijk in het Indonesisch tot hem sprak, sprak Hij ook wel eens in het Hebreeuws. Als Arris dan zei, U weet toch dat ik geen Hebreeuws versta, dan antwoordde Yeshua en zei, dit moet nog verborgen blijven.

Naast Arris waren er nog een aantal kinderen, die meegenomen werden door engelen. Van die ervaringen is de EO opnames komen maken voor het kinderprogramma Het Wonder.

(De DVD's daarvan zijn nog te bestellen via onze stichting.)

Voor ons was het een tijd van "Ik stond erbij en keek ernaar, hoe de geest honderden kinderen aanraakte, maar ook volwassenen". Mensen kwamen tot geloof zonder dat we een oproep hoefden te doen. Het geven van onderwijs kwam pas nadat de Geest de mensen had aangeraakt. De opwekking ging door alle kerkgenootschappen heen. Er werd een deur geopend, die we later mochten gebruiken om over de relatie met Israel te spreken.

Geopende hemel

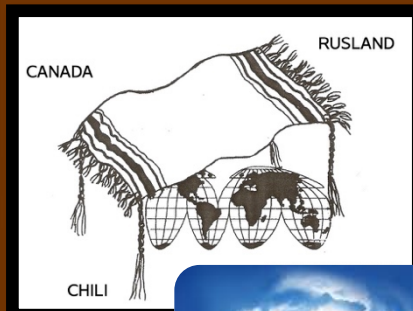
Het was een tijd van een geopende hemel, die door een visioen in de context van Zijn plan geplaatst werd. Wij werden zelf ook regelmatig aangeraakt.

Iris:

Op een van die momenten, zag ik vier grote engelen naar mij toekomen. Zij pakten een “tallit” (gebedskleed) en strekten die uit over de aarde. Ik zag dat er op de vier hoeken van de aarde stokken in de grond werden gezet, waaraan de “tallit” bevestigd werd en een “chuppah” vormden. Midden onder de “chuppah” zag ik Jeruzalem. Op de hoek van de aarde, waar ik me bevond, zag ik de stok veranderen in een ladder, waarop engelen van de aarde naar de hemel gingen en weer terugkwamen. Dit beeldde heel goed uit, wat er tijdens de opwekking gebeurde.

De Vader sprak tot mij en zei: “Het evangelie is verkondigd van Jeruzalem in de gehele wereld. De tijd is aangebroken om terug te keren naar Jeruzalem. Ik wil dat je je omkeert op het einde der wereld en letterlijk terugkeert naar Jeruzalem om een brug te slaan tussen de volken en Israël. Zending zal nooit meer hetzelfde zijn. Een omkeer is gekomen.”

De vervulling van die woorden liet nog wel even op zich wachten, maar de voorbereiding was begonnen. Tijdens de eeuwwisseling mochten we voor de eerste keer over die “brug” gaan om de “dots” tussen de eindpunten der aarde met Jeruzalem te verbinden. Het was ook de tijd dat wij zelf als het ware het Land in konden nemen. Tijdens de euforie van de Oslo akkoorden lag het Land open en konden we op bijna alle plaatsen komen, zelfs in Ramallah, Nablus en Hebron. Niet lang na ons bezoek begon de tweede intifada. Daarna werd het moeilijk om de zogenaamde bezette gebieden te bezoeken.

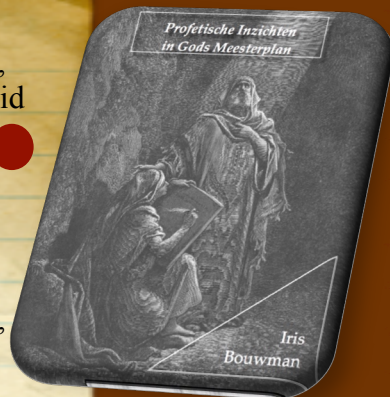

Meesterplan

Het duurde nog tot het Loofhuttenfeest in 2003, dat we van Papua, het einde der aarde, uitgezonden konden worden naar Jeruzalem. In die tijd hadden we nog veel gelegenheid om onderwijs te geven over het Meesterplan van God, zijn bedoeling met mensen en plaatsen in Zijn plan, en uiteindelijk het herstel van Zijn Koninkrijk op aarde. Lange tijd is er alleen een evangelie van genade verkondigd, maar nu beginnen meer mensen te realiseren dat het een boodschap is over het Koninkrijk. De discipelen verwachtten dat Yeshua na Zijn opstanding het koningschap aan Israël zou herstellen (Hand.1:6). Ze begrepen niet dat dit evangelie eerst in de gehele wereld verkondigd moest worden, dan pas kan het einde komen en zal Israël opnieuw een rol gaan spelen in Zijn plan.

De kerk, die de rol van Israël overgenomen heeft, met alle gevolgen van dien, moet wakker worden. Een boek als Wake Up bevestigt wat eigenlijk al bekend was, maar nu pas door een groter publiek begrepen begint te worden. Zijn we slechts publiek, of zoals in het Engels gezegd wordt, mensen die alleen op zondag de kerkbanken komen verwarmen? Of willen we werkelijk betrokken worden bij Zijn plan? Daar gaan al jaren mijn lessen over.

Ik heb Gods bedoeling met de Schepping en de mensheid altijd een Meesterplan genoemd. Als je dat gaat zien, dan begin je Hem in Geest en Waarheid te aanbidden, maar wil je ook betrokken worden in Zijn plan. Dat was ook Zijn verlangen toen Hij alles schiep. Op de zevende dag voltooide Hij het werk dat Hij gemaakt had (Gen.2:2). Het woord voor “werk” dat hier gebruikt wordt is het Hebreeuwse woord “melacha”. Hiermee wordt vakmanschap of meesterwerk bedoeld. In de stam van dit woord “lach” (niet 😊) zit de betekenis van wandelen of gaan, waar de Joden het woord “halacha” van afleiden, waarmee ze hun “wandel” met God uitdrukken. Het vormt ook de stam voor het woord “malach”, waar woorden als Koning, Koningin en Koninkrijk van afgeleid zijn. Er is ook een connectie met het woord voor engel of boodschapper, of de boodschap zelf. Dus met andere woorden, de hele schepping is niet alleen een meesterwerk, maar ook een boodschap!

Een
Intensieve
Profetische
Minischool:

Gods Meesterplan ontvouwt zich
Gehelmen van het Zaaddructrice
Geografie van Gods plan
De Strijd om het Land
Doel van het Koninkrijk van God
De Wederoprichting van Alle Dingen

De zesde en de zevende dag

God (Elohim) voltooide Zijn meesterwerk op de zevende dag, daarna stopte Hij met werken. Letterlijk staat er dat Hij “sabbatte”, want hier wordt het werkwoord gebruikt van sabbat. Er staat niet dat Hij rustte, dat woord in het Hebreeuws wordt pas later in verband gebracht met de Sabbat (Ex.20:11).

We weten van de woorden van Yeshua, dat de Vader nog steeds werkt. Hij zei: “Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook (Joh.5:17)”. Je zou kunnen zeggen, dat net als wij na de Sabbat, Hij opnieuw aan het werk is gegaan. Hij heeft ons en de schepping nog niet de rust in kunnen brengen (Hebr.4:9).

Eigenlijk zijn we in het verlossingsplan van God, nog in de zesde dag. Daar is iets fout gegaan. Vanaf dat moment is God gekomen met een “herstelplan”, zodat Zijn meesterwerk voltooid kan worden. Daar speelt Israël een belangrijke rol in, als een voorbeeld van het herstel van alle dingen. De Joden wisten, dat zij telkens faalden in die rol, er bleef slechts een klein overblijfsel over van Israël, dat hoopte op de komst van de Messias. Een nog kleiner overblijfsel begreep dat Yeshua de Messias is, maar zoals al eerder gezegd, moesten zij ook leren dat het koningschap nog niet hersteld kon worden aan Israël, zonder ons. Daar lezen we over in de Hebreeënbrief (11:40). Petrus en Paulus spreken beiden over het geheimenis van het herstel van alle dingen. Petrus wist dat Yeshua in de hemel moest blijven, dat er tijden van “verademing” zouden komen, totdat het herstel van alle dingen zou aanbreken (Hand.3:19-21).

Herstelfase

We zitten nog in de herstelfase, het werk is nog niet voltooid. Yeshua is wel gekomen om ons te verlossen, maar de schepping wacht noch op bevrijding (Rom.8:19-22). Misschien dat Hij daarom ook tegen de discipelen zei, Ik zie ernaar uit om deze beker met jullie in Mijn Koninkrijk te drinken. Waar is Zijn Koninkrijk? Hier op aarde! Dat blijkt uit al Zijn onderwijs over het Koninkrijk en uit het gebed, dat Hij ons leerde. Je kan ook alleen maar van de vrucht van de wijnstok drinken hier op aarde. Hij komt terug om als de laatste Adam het werk van Zijn Vader af te maken. Waar wij gefaald hebben mogen we samen met Hem regeren in Zijn Koninkrijk, en het plan van de Vader vervullen. Wij geloven dat we op die taak voorbereid worden. Een van de woorden die de Vader tot mij sprak, blijft terugkomen in deze tijd: "Iris, hoe je nu leeft zal je plaats in Mijn Koninkrijk bepalen".

We zijn in de overgang van de zesde naar de zevende dag in Gods kalender. Het onderhouden van de Sabbat is een oefening, of een voorbereiding om deel te hebben aan die komende Sabbat, zoals eigenlijk alle feestdagen van YHWH, herhalingsoefeningen zijn om Zijn plan te begrijpen. ●

Het heeft me altijd verbaasd dat mensen, die terugkeren naar hun Hebreeuwse wortels, beginnen met het houden van Sabbat en het vieren van de Feesten, maar vaak begrijpen ze het belang niet van het herstel van de familie. Het plan van Elohim begon met een familie en gaat verder met de familie. Onze familienaam is Israël!

<http://teshuvaministries.net/portfolio-post/homeward-bound-deanne-glenn/>

De familie

Het begon met Adam, waarin de familie verborgen was. Toen Eva naar Adam gebracht werd, konden ze een worden en zich vermenigvuldigen. De Torah begint met het ontstaan van de familie, daar wordt een basis gelegd voor onze relatie met elkaar en met God. ●

Als we de geschiedenis verder volgen, zien we dat er twee takken in de familie ontstaan. Het geheimenis van Juda en Efraïm. Ik ga nu geen tijd nemen om daar dieper op in te gaan, want daar heb ik ook in Nederland al veel over onderwezen. Ik weet dat dit kritiek heeft opgewekt en mensen soms zeggen, O ja, die Janny en Iris, zij geloven in Juda en Efraïm. Ik zeg dan altijd: Wij geloven niet in Juda en Efraïm, maar wel in de rol, die zij spelen in Gods plan.

We geloven in de God van Abraham, Isaak en Jakob. Hij is ook onze God, omdat Yeshua gekomen is om het verbond, dat Hij met de vaders sloot, te vernieuwen. Jeremia sprak daar al over in het hoofdstuk, waarin hij ook vertelt dat Efraïm met zichzelf bekend gemaakt zal worden of tot inzicht zal komen (Jer.31:19). In datzelfde hoofdstuk staat nog veel meer over Efraïm en het huis van Israël, dat onder de volken is gezaaid. Maar uiteindelijk zal God met het huis van Juda en het huis van Israël een nieuw verbond sluiten. ●

Paulus schrijft over dit herstel van de familie, met name in de brief aan de Romeinen en aan de gelovigen te Efeze. Net als Petrus in zijn brieven, haalt hij Hosea aan, dat het meest duidelijke boek in het Oude Testament is, dat schrijft over onze verbroken relatie met de familie. Hosea is een beeld van Yeshua, die Zijn overspelige bruid weer aanneemt. Jeremia geeft de reden aan waarom zij is weggezonden met een scheidbrief en waarom Yeshua niet alleen moest sterven om onze zonden te verzoenen, maar ook om ons weer als bruid aan te kunnen nemen. ●

Als je eenmaal tot dit inzicht bent gekomen, dan kan je het niet meer ongezien maken. Eigenlijk gebeurt het tegenovergestelde, je gaat het overal herkennen en mede daardoor past alles. Het geweldige meesterwerk wordt zichtbaar, de stippen van Zijn plan worden met elkaar verbonden en daarom kunnen wij nu ook verder vooruitzien. Nu komt het moeilijkste gedeelte om aan jullie duidelijk te maken. Misschien moeten we daarom nog even terugkijken in ons leven. Er zijn nog enkele “dots”, die we nog moeten verbinden

Nog eenmaal zal Ik niet slechts de aarde, maar ook de hemel doen beven (Hebr.12:26)

De 4 hoeken van de aarde

Een van de dingen, die we kort na onze uitzending naar Jeruzalem moesten doen, was vertrekken naar de 4 hoeken van de aarde, om te verkondigen dat het Evangelie in de gehele wereld is verkondigd en dat we onze ogen moeten richten op Jeruzalem. Dit bracht ons naar de uitersten van de aarde, waar we op elke hoek van de aarde een boodschap van de Vader ontvingen. Omdat Hij telkens zei: "Nog eenmaal zal Ik, zijn we die boodschappen de "nog eenmaals" gaan noemen.

Een van die woorden was: "Nog eenmaal zal ik een weg banen in de woestijn". Daar voegde Hij aan toe: "Ik wil je ontmoeten in de woestijn, want Ik ben zelf ook onderweg. Ik heb bijna 2000 jaar in tenten onder de volken gewoond, Ik wil graag terugkeren naar Mijn permanente woonplaats hier op aarde, die Ik vanwege jullie heb opgegeven". Dat leidde ertoe, dat we van Jeruzalem naar de woestijn verhuisd zijn.

Betekenis van ons wonen in Israël

We hebben nooit “zomaar” ergens in Israël “gewoond”. We hadden het voorrecht dat we de eerste 8 jaar in de Stad van David mochten wonen, aan de voet van de Tempelberg en dichtbij de Oude Stad, waar we dagelijks doorheen liepen alsof we door de slagaders van Zijn hart liepen. Zo beschreef de Vader het. Hier heeft Hij ons ook Zijn liefde laten zien, voor de plaats, die Hij heeft uitgekozen voor Zijn naam.

Daarom riep Hij ons naar de woestijn. Hij zei: “Ik heb je Mijn liefde voor de plaats, die Ik heb uitgekozen voor Mijn naam laten zien. Nu wil ik je ontmoeten in de woestijn. De plaats waar Ik spreek (Midbar - medaber)”. Dat heeft Hij inderdaad gedaan en Zijn hart met ons gedeeld over Zijn verlangen om zelf ook “aliyah” te maken en terug te keren naar Jeruzalem, de plaats waar Hij zal voorzien

in vrede. Dat heeft Hij al gedaan door het offer van Yeshua, maar Zijn terugkeer zal verlossing brengen aan de aarde, want als Zijn gerichten op de aarde zijn, zullen de inwoners der wereld gerechtigheid leren (Jes.26:9). Er zal nog een ontmoeting plaatsvinden in de woestijn, die zal leiden naar het moment dat Hij Zijn voeten op de Olijfberg zal zetten.

Een woonplaats

We hebben bijna 14 jaar in Israël kunnen “wonen”. Ik moet voorzichtig zijn bij het gebruiken van het woord “wonen”. Juist omdat we verdacht worden van “illegaal wonen” in Israël, werden we op 27 April niet meer toegelaten in het land. Aan de ene kant begrijpen we dat, omdat wij als zogenaamde toeristen, wel erg vaak naar Israël kwamen. Daarnaast is er ook de angst dat wij Juda beïnvloeden door ons geloof in Yeshua. Ik zekere zin is dat ook zo, maar niet omdat wij “evangeliseren”, eigenlijk het tegenovergestelde. Wij zijn op zoek naar de wortels van ons geloof en verlangen naar het herstel van de familie. We zijn “verloren zonen”, die de weg terug naar huis hebben gevonden. Over dat huis gaat eigenlijk deze brief. Wij hebben misschien geen “woonplaats” meer in Israël, maar met elkaar kunnen we wel de plaats voorbereiden voor “Ons Huis”. Dit zullen we zo verder uitleggen.

Decision Concerning
ש"ב - 1952
החלטת רשות האוכלוסין וההגירה
מדינת ישראל
משרד הפנים
Ministry of Interior

By virtue of the authority of (hereinafter: the Law), that checks conducted pursuant to specified below is not permitted

שם האב Father's name	
הונפק ע"י Issued in	IRIS
NETHERLANDS	

Reason for denial:

- Prevention of illegal immigration
- Public security or public safety considerations

במקום שנקבע לכך.
והוא תיבחן בהתאם לנסיבות באותה

The abovementioned individual will soon as possible and until that time Should the abovementioned individual submit a request in advance which time.

שם אמונו שמואלי
Name of border control officer / שמואל

I hereby confirm by my signature that the decision was delivered to me.

פירי החלטה זו.
חתימה

Messias verwachting

In de beide huizen van Israël, zien we dat de verwachting van de spoedige komst van de Messias, toeneemt. Een dierbare orthodoxe vriend, zei nog niet zo lang geleden: "Iris, soms hoop ik dat Hij het werkelijk is." Dit kon hij zeggen omdat ons beeld van Jezus (in Yeshua) veranderd is. Hij is niet meer die vreemde man, zoals Jozef voor zijn broers was geworden. Juda begint Hem te herkennen en wij leren Hem beter kennen. ●

Langzamerhand begint Juda te beseffen dat de Messias Ben Yosef, die volgens de Joods traditie eerst moet komen, misschien wel eens de Messias kan zijn die wij lange tijd Jezus genoemd hebben. De gedachte aan twee Messiassen is voor Christenen bijna ketterij of een dwaalleer. Toch zien Joden twee voorbeelden van de Messias in de Tenach, een uit het nageslacht van Jozef en een uit het nageslacht van David, de stam Juda. Die laatste denken wij te kennen, maar we zetten veel meer het beeld neer van Jozef. Onze Messias is een vreemde geworden voor Juda, Hij regeert buiten het Beloofde Land en wij zijn als verloren zonen, die terug moeten keren naar de Vader. We zijn bewust of onbewust nakomelingen van Jozef, die twee zonen had, die door Jakob als eigen zonen werden aangenomen. Manasse, betekent vergeten. Jozef sprak bij zijn geboorte uit, dat hij zijn vaders huis kon vergeten. Dat is precies wat wij gedaan hebben. Manasse was een eerstgeborene, en hij werd een groot volk. Je zou hem kunnen vergelijken met de kerk, die als eerste in het nieuwe verbond is geboren. Maar toch is het eerstgeborente recht naar Efraïm gegaan. Naar hem verlangt de Vader (Jer.31:20). Als wij gaan beseffen wie we zijn, kunnen we de Messias Ben Josef, die we vasthouden in de doctrines van de religie, waar we uit voort zijn gekomen, vrijzetten, zodat Juda kan gaan zien, dat diezelfde Messias ook de zoon van David is. ●

Reis naar Rome

Dit was de reden van onze reis naar Rome vorig jaar, hoe vreemd het ook klinkt "om de Messias (Christus) vrij te zetten" uit Zijn gevangenschap in Rome, waar de basis is gelegd voor de ontwikkeling van het Christendom. Eigenlijk werden we daartoe uitgedaagd door de Messiaanse Rabbi, Ithzak Shapira, die zelf voor een conferentie naar Rome kwam met als thema: "De Messias in de poort van Rome, in de poort van Bozrah". Hij vergeleek, net als alle Joden, Rome en het Christendom, dat daaruit voortgekomen is, met Edom. Bozrah kan zowel positief als negatief gezien worden. Het betekent "schaapskooi", maar de vraag is inderdaad, houden wij Jezus vast in onze eigen schaaпskooi of laten wij ons bijeenbrengen in Zijn schaaпskooi? Dat is ook de plaats, waar we één kudde zullen worden. (Micha 2:12-13 & Joh.10:16)

In Rome hebben we op verschillende plaatsen gebeden en hebben we bepaalde profetische opdrachten uitgevoerd. We deden dat voor een deel ook met de kleine Messiaanse gemeenschap in Italië, die daarvoor speciaal naar Rome was gekomen. Vanwege de geestelijke connectie tussen Rome en Edom, hadden we al vaker gebeden bij de grens met Bozrah, waar wij niet zo ver vandaan "woonden", tijdens onze ontmoeting met de Vader in de woestijn. We hebben daar in Hatzeva, wat steengroeve betekent, veel geleerd. Dit heeft geleid tot een profetisch vervolg en een ontmoeting in de woestijn tijdens de 10 Ontzagwekkende dagen.

Reis tijdens de 10 Ontzagwekkende Dagen

De Vader had al eerder tot ons gesproken over een ontmoeting in de woestijn en gaf ons instructies over een profetische reis tijdens de 10 Ontzagwekkende Dagen. Toen wisten we nog niet dat wij zelf die reis niet zouden kunnen leiden. Maar hieruit hebben we geleerd, dat we niet altijd zelf aanwezig hoeven te zijn, als God dingen doet, die Hij aan ons geopenbaard heeft. Hij kan ook anderen gebruiken voor een opdracht die Hij jou geeft. Het is Zijn plan en niet ons plan.

En voor dat specifieke plan, had hij al twee echtparen voorbereid om de reis te leiden, zowel op praktisch als geestelijk gebied.

Tien Ontzagwekkende Dagen

*Een profetische weg
voorbereiden in de woestijn*
“NIET ZOMAAR”

Een reis in Israël van 1+10+1 dagen
5777 19 September - 1 Oktober 2017
*“Wanneer Mijn Zoon zijn stem zal
verheffen in de hemel, zullen er
ontzagwekkende dingen op aarde
gaan gebeuren.”*

In de tijd dat we tekenen aan de hemel en op de
aarde zien, willen we deze dagen serieus nemen.

EEN UITDAGING

Sommigen van ons beginnen de 1^e Elul al
met 40 dagen vasten, maar wij dagen je uit om
zo mogelijk de laatste 10 dagen samen met
ons te bidden en te vasten op specifieke
plaatsen in Israël.

*Het volk dat zijn God kent, zal sterk
zijn en daden doen (Dan.11:32b)*

Uiteindelijk namen 10 mensen deel aan deze reis, precies een “minjan”. Er is veel gebeden, dat wij ook mee zouden mogen, dan konden we het getal 12 compleet maken. Er waren zelfs kamers voor ons geboekt. Maar wij hadden er vrede over om in de “achterhoede” te blijven. Wij waren toch in de Geest aanwezig, zoals Paulus ook schrijft: *“Want al ben ik naar het vlees afwezig, naar de geest ben ik bij u en ik zie met blijdschap de orde, die bij u heerst, en de hechtheid van uw geloof in Christus”*. (Col.2:5) Zo was inderdaad de orde in de groep.

Het dal van Achor

Ondanks onze blijdschap over de orde en eenheid in de groep, ontstond er toch verwarring. Dat begon bij het Dal van Achor. Dat is precies de betekenis van het woord "achor", en geeft ook iets weer van de tijd waarin we leven. Maar het is wel de plaats, waar we naar toe geleid worden om Hem te ontmoeten, waar we de Deur van Hoop zullen zien. Het is ook de plaats waar we als bruid weer door Hem aangenomen zullen worden. (Hosea 2)

De terugkeer van Efraïm als bruid en de ontmoeting met Juda, ook als bruid, werd op verschillende manieren uitgebeeld en omringd met gebeden van verootmoediging, met name het belijden van de zonden van Efraïm, die zich door de geschiedenis heen opgestapeld hebben (Hosea 13:12-13). Maar het moment is aangebroken dat Efraïm zich bekeert, zoals in het laatste hoofdstuk van Hosea beschreven wordt en we ook kunnen lezen in het al eerdergenoemde 31ste hoofdstuk van Jeremia. Ik denk dat als we echt gaan beseffen wie we zijn en de hoogmoed van Efraïm (als kerk, maar ook in ons koloniale verleden) zullen belijden, de grotere familie van de God van Israël hersteld zal kunnen worden (Jes. 11:10-13).

Deze reis werd ook vergeleken met een soort "generale repetitie". We hebben dingen geleerd, zowel in de voorhoede als de achterhoede, die helpen om ons beter voor te bereiden op de "grande finale", ook wel de grote en ontzagwekkende dag van de HERE (YHVH) genoemd.

Dialogo over Koninkrijkszaken

Omdat de Geest vele dingen openbaart en de zalving ons leert over alle dingen (1 Joh.2:27), willen we graag in dialoog daar verder over spreken met elkaar. Dat is de reden dat we een “Dialogo Koninkrijkszaken” WhatsApp zijn begonnen. Als de berichten te lang worden voor de App, gaan we over naar email. Maar het leuke van WhatsApp is, dat je direct de reacties van de anderen kan lezen. Het is alsof je op een afstand “samenkomt” en net als in een gemeente, heeft ieder iets om te delen.

We hopen dat we hier mee door kunnen gaan, omdat het heel leerzaam is zo van gedachten te kunnen wisselen. Het spoort aan tot vragen stellen en zelf onderzoek te doen. Het is niet bedoeld om allerlei preken en onderwijs van anderen door te geven, maar juist je eigen reactie te geven. Wat heb jij ontdekt? Hoe kan dat bijdrage aan de dialoog? Dat kan met een stukje creativiteit gepaard gaan of met een eigengemaakt lied.

Het mag wel een studie van iemand zijn, waar je vragen of uitroepetekens bij wilt zetten, zodat we er met elkaar over na kunnen denken. Wij zullen ons best doen om van tijd tot tijd de “dots” aan elkaar te verbinden.

We zullen w.s. nog enkele WhatsApp groepen starten, als wij weer vertrekken, zodat wij als “familie” via het Huis van / in Israël met elkaar verbonden zullen blijven, in een “koshere keshar”.

Luisteren naar Zijn instructies

We moesten aan Mozes denken, die het Beloofde Land niet mocht binnengaan, omdat hij op de rots sloeg in plaats van ertegen te spreken. Het lijkt een zeer zware straf in onze ogen, voor een eenvoudige fout. Het bepaalde ons erbij, dat we in deze tijd "niet zomaar" aan kunnen nemen, dat wat we vroeger mochten doen, nu ook weer de juiste manier is. Eigenlijk moeten we elke keer vragen, zei U nu werkelijk dat we moeten spreken tot de rots? We hadden misschien moeten vragen, heeft U werkelijk gezegd, dat we een visum verlenging moesten aanvragen? Of was het ons eigen idee, om als het ware "het water te testen" van de Misrad HaPanim, het ministerie van Binnenlandse Zaken in Israël?

We leerden nog meer van de familie van Mozes, naar aanleiding van wat er gebeurde met de twee zonen van Aaron. Ze brachten vreemd vuur voor het aangezicht de Heren. Ze deden iets dat Hij hen niet opgedragen had (Lev.10:1).

We realiseren ons dat we aandachtiger moeten luisteren naar Zijn instructies en "niet zomaar" mogen aannemen, dat Hij gesproken heeft of doen wat anderen denken dat goed is voor ons.

Luisteren

We beseffen dat het nauw luistert, hoe we naar Hem luisteren. Een grappige woordspeling, maar waar wij toe bepaald zijn, sinds de deur naar Israël voor ons gesloten werd.

We weten niet meer wie de opmerking heeft gemaakt, maar iemand zei tegen ons: "Misschien is dit wel de laatste keer dat je in Nederland bent." Zo voelt het ook. Het is een soort afscheid nemen. Een tijd van terug kijken naar het verleden, zoals we nu ook met jullie doen. Een terugkijken om verder vooruit te kunnen gaan.

Uiteinde der Aarde

Terug naar het uiteinde der aarde

Op dit moment hebben we er vrede mee dat we niet naar Israël kunnen terugkeren, al hopen we wel dat we voor kortere bezoeken in de toekomst weer toegelaten zullen worden. De Vader was ons al langere tijd aan het voorbereiden om terug te keren naar het gebied, waar we ooit begonnen. Het lijkt heel vreemd om nu op latere leeftijd terug te keren naar het uiteinde der aarde. Maar de omstandigheden zijn nu anders. Er is verbinding gemaakt met Jeruzalem. We hebben een relatie met Juda in het Land. We hebben onze "tentpin" achtergelaten in het Land. Maar nu moeten we gaan naar het gebied, waarvan de Vader gezegd heeft, dit is jouw mandaat in Mijn Koninkrijk. Australië ligt als het grootste continent in het centrum van dat gebied, omgeven door allerlei kleine eilandstaten. Papua ligt daarboven in de vorm van een vogel.

We kregen de opdracht om dat Zuidland van de Heilige Geest, zoals Australië ook wel genoemd wordt, te verzegelen voor Zijn Koninkrijk. Dat was een heel bijzondere reis, die samenviel met een 40 dagen vasten en 40 prachtige getuigenissen van Aboriginal leiders, die wij mochten ontmoeten. Dit is vorig jaar nog opgevolgd met een nationale Sabbath in het hartland van Australië. Dat is ook de plaats (Alice Springs), die wij hopen te kunnen gebruiken als onze basis in het centrum van het grotere mandaatgegebied. We kunnen daar vandaan makkelijk naar alle delen van Australië reizen en naar Papua, als ons visum is verlopen. Zoals het er nu uitziet, kunnen we aaneengesloten voor een jaar in Australië verblijven. Daarna hopen we een half jaar in Papua door te brengen en daar de banden met Israël te versterken.

Terugkeer naar Papua

Onze terugkeer naar Papua heeft waarschijnlijk twee redenen. Ten eerste willen we de volgende generatie betrekken bij Gods plan met Israël. Onze dierbare pleegzoon Isak, nu een volwassen man en inmiddels arts, gespecialiseerd als psychiater, zal binnenkort terugkeren naar Papua. Hij zal de jongere generatie verder begeleiden naar een diepere relatie met Israël. Dat is zijn wens. Hij kent een aantal mensen, die graag een reis naar Israël willen maken. Hij zou het liefst willen dat we hem op die reis vergezellen, maar zelfs als wij hen niet kunnen begeleiden, kunnen we de reis wel voorbereiden. Kezia heeft al verschillende reizen meegemaakt, dus moet het toch mogelijk zijn voor haar om een groep te leiden. Wij zijn tevreden, als het nodig is, om achter te blijven in de achterhoede, waar Elohim Israël de rijen sluit. Misschien is het onze opdracht om daar nog de laatsten aan de familie toe te voegen.

Daarnaast geloven we dat we zowel in Papua als Australië betrokken zullen zijn bij de “boete en verzoening”, die zo nodig is in deze landen. Op kleine schaal zijn we daar al bij betrokken geweest, met name als zendelingen, die door hun komst ook veel schade aangebracht hebben door onwetendheid en misschien ook door gebrek aan kennis. Ook wat betreft de kennis van het plan van Elohim. De Vader heeft ons gebruikt om juist de boodschap van het boek Hosea aan de oorspronkelijke bewoners van Papua en Australië uit te leggen. Van Lo-Ruchama (niet geliefd) zijn ze gaan ervaren, dat ze wel geliefd zijn en dat ze niet Lo-Ammi zijn (niet behoren bij het volk, dat na hen hun land in bezit heeft genomen), maar een plaats hebben in het volk van God. Dit gaat heel diep en we zouden wel willen dat alle “eerste volken” dit begrijpen. Misschien voor Iris een reden om eindelijk “dat boek” eens te schrijven.

Reden om terug te keren naar Papua

Er is nog een reden om terug te keren naar Papua, waar de Vader lang geleden wel eens over gesproken heeft. Hij liet me zien dat Papua in de eindtijd wel eens onze schuilplaats zou kunnen zijn. Omdat de Vader, toen ik elf jaar oud was, tegen mij zei, je zult het einde zien komen, heb ik altijd gedacht dat ik zou blijven leven totdat Yeshua terugkomt. Maar misschien is er toch een verschil tussen zien komen en dit tot het einde meemaken. We hebben wel het gevoel dat we ons voor moeten bereiden, op de tijd die komt of we nu in Papua zullen zijn of in Israël. Maar een ding is zeker, we zullen in Papua beter verzorgd zijn dan waar ook. Onze "kinderen" in Papua hebben altijd gezegd, we zullen voor jullie zorgen, als je oud bent en niet meer kunt reizen. We weten niet zeker of we eerst nog tot stof moeten wederkeren of dat we deel zullen hebben aan de verandering die plaats vindt bij de eerste opstanding. Hoe dan ook, we geloven in de opstanding en weten dat we ons moeten voorbereiden op onze taak in Zijn Koninkrijk. Ons leven houdt niet op, maar gaat door. Maar we weten dat als we ouder worden er een thuis is voor ons in Papua. Kinderen en kleinkinderen zijn er al bezig om het huis van Kezia en Victor uit te breiden met twee kamers voor oma Janny en oma Iris. Dokter Isak zal daar om te beginnen ook gaan wonen, en hij heeft al beloofd dat als het nodig is hij voor 24 uur verpleging zal zorgen. We zullen dus betere verzorging hebben dan in Nederland, omdat onze (hemelse) verzekering alleen geldig is in Papua!

Twee tijdelijke woningen

Aan het begin van ons leven, hebben we gehoor gegeven aan de roeping om Yeshua te volgen. We hebben huis, broers, zussen, vader en moeder verlaten, maar daarvoor in de plaats honderdvoudig teruggekregen (Mark.10:29-30). Overal ter wereld hebben we voor kortere of langere tijd onderdak gekregen. Op dit moment hebben we twee tijdelijke "woonplaatsen". We huren nog steeds onze units in Hatzeva en we betalen tijdelijk huur voor een vakantiehuisje in Krachtighuizen. Die naam geeft eigenlijk al aan, dat we meerdere "huizen" hebben op dit moment. Zoals altijd wanneer wij in de winter in Nederland zijn, bidden we om sneeuw. Ook deze keer heeft de Vader ons gebed verhoord.

Deze tijd heeft alles te maken met de vervulling van Zijn roeping over ons leven. De voortzetting van onze rol in Zijn Koninkrijk is duidelijk geworden, daarom gaan we verhuizen naar "ons einde van de aarde". Maar ook de rol van Israël, waar Hij zo lang geleden over sprak, begint tot vervulling te komen. Daarom zal die band altijd blijven bestaan, of we daar nu wel of niet mogen "wonen".

Omdat iemand tegen ons gezegd heeft, dat dit misschien wel de laatste keer is dat wij in Nederland zijn, ervaren we deze tijd als een afscheid. Maar dit hoeft geen afscheid van jullie te zijn. Je bent altijd welkom in Australië of Papua. In Australië moet nog een "krachtig huis" gevonden worden. Tijdelijk onderdak hebben we daar al, dus we hopen rond augustus te kunnen vertrekken. Voor die tijd zouden we zoveel mogelijk persoonlijk afscheid van jullie willen nemen. Als je een bezoekje van ons op prijs stelt, laat het dan weten. Je bent hier in Krachtighuizen ook van harte welkom. En wil je meer horen over het verder ontvouwen van Gods plan, en ook anderen daar bij betrekken, kan je ons uitnodigen voor een spreekbeurt.

Krachtighuizen

Tentpin in Israël

Ondanks dat er weinig kans is dat wij zelf voor langere tijd naar Israël kunnen terugkeren, geloven we niet dat wij onze "tentpin" daar moeten verwijderen. Nog voordat we wisten dat we Israël niet meer binnen mochten, sprak de Vader al over het verplaatsen van onze "tentpin" van Hatzeva naar de bergen van Efraïm. Het ziet er niet naar uit dat we dit zelf kunnen doen, maar dat hoeft ook niet, want we geloven dat de Vader een andere bedoeling heeft. Dat is misschien ook de reden dat we "niet zomaar" ons meubilair en huisraad mogen verkopen of weggeven. Het is een plaats waar de Vader de Hatzeva betekent "steengroeve". Het is een plaats waar de Vader de ruwe randjes van ons heeft afgebeiteld, zodat we een meer passende (levende) steen in Zijn huis kunnen worden. We zijn nu in een overgangsfase, waarbij we jullie nodig hebben, maar beter gezegd jullie bij willen betrekken. Omdat we zelf niet meer in Hatzeva mogen wonen, kunnen onze units gebruikt worden door diegenen, die ons ondersteunen. Misschien wil je ook wel eens even tijd in de woestijn doorbrengen. Dat is de plaats waar God spreekt, en in de "steengroeve" misschien nog wat werk aan je wil doen. Hoe vreemd het ook klinkt, hoewel wij zelf niet meer in Israël kunnen "wonen", wil de Vader wel dat wij verhuizen. Die verhuizing heeft te maken met Zijn plan om een plaats te creëren, waar de verlorenen zonen van het Huis van Israël naar terug kunnen keren, ook al kunnen zij niet permanent in het Land wonen.

De opgang van Efraïm

Zoals de Vader verlangt om door Zijn zoon “aliyah” te maken, verlangt Hij niet alleen naar de terugkeer van Juda, maar ook naar de opgang van Efraïm. Dat is wat het woord “aliyah” betekent. Daarvan afgeleid komt het woord “Ma’ale Efrayim”, dat de opgang of hoogte van Efraïm betekent. Er bestaat letterlijk zo’n hoogte in Samaria, waar een plaats met die naam gebouwd is. Vandaar kan je naar de bergen van Efraïm rijden, waar ook Silo ligt en de hoofdstad van Samaria, Ariel. ●

Maar voordat Efraïm aan die opgang kan beginnen, zal Efraïm uit de rivier tevoorschijn moeten komen. Toen de Israëlieten het Beloofde Land binnengingen, liet Jozua twaalf stenen achter in de Jordaan. De andere twaalf werden meegenomen naar de legerplaats in Gilgal. Deze geschiedenis heeft voor ons bevestigd, dat er twaalf stammen verenigd zijn in Juda zijn, en zoals het nu lijkt er ook twaalf verborgen zijn in Efraïm.

Op die plaats bij de Jordaan hebben we al eens eerder een profetische daad gedaan met een zeer gemêleerde groep van twaalf personen uit de volken. Helaas was er veel verdeeldheid onder de groep, die toen symbolisch als Efraïm uit de rivier opkwam. Dit liet ons zien dat we als gelovigen uit de volken nog wel tijd moeten doorbrengen in “de steengroeve”. Het was wel bijzonder dat er bij die eerste groep twee orthodoxe Joden als getuigen waren. De een was Hanoch, uit de stam Juda, de ander was Mickey, uit de stam Benjamin. ●

Tijdens de 10 Ontzagwekkende dagen, heeft “de minjan” daar opnieuw een profetische daad gedaan. Tot de verbazing van Juda groeit “de opgang” van Efraïm. Zij zeggen vaak: “Ik had nooit gedacht dat Efraïm uit de kerk tevoorschijn zou komen”. We komen misschien wel uit de kerk, maar het is opwekking en het zijn de tijden van verfrissing, die ertoe geleid hebben dat we uit de rivier tevoorschijn komen. Zoals wij hebben mogen ervaren heeft deze opwekking (Wake Up) geleid tot een verlangen naar het herstel van alle dingen. Dus ook naar het herstel van de familie.

Verplaatsen van onze tentpin in Israel

Nadat “de minjan” de twaalf stenen met de namen van alle twaalf stammen uit het water hebben doen opkomen, hebben ze deze meegenomen naar Ma’ale Efrayim. Daar plaatsten ze de stenen tussen stenen, die Juda rond een olijfboom had neergelegd bij de ingang van de nederzetting. Als teken van deze daad nam Denise een takje van deze olijfboom voor ons mee. Dat was de bevestiging dat de tijd is aangebroken voor de opgang van Efraïm, en dat er een familiehuis moet komen, waar regelmatig gelovigen uit de volken tijd zullen doorbrengen bij “de olijfboom” van Juda.

Wij kunnen dit huis natuurlijk niet zelf onderhouden. We geloven dat door dit samen te doen, de eenheid onder Efraïm zal groeien en verdiept worden. Daarom willen we hierbij betrokken blijven, zelfs vanaf onze hoek van de aarde. Wij willen die “opgang” blijven stimuleren, en misschien via een Familie WhatsApp elkaar blijven aanmoedigen. Maar dit kan alleen als jullie zelf ook verantwoording nemen voor een “tentpin”.

Meerdere tentpinnen nodig

Toen wij erover nadachten, hoe wij de huur zouden kunnen blijven betalen in Hatzeva, en als het moment daar is als familie te verhuizen naar Ma'ale Efrayim, dachten we 12 - 24 mensen nodig te hebben, die € 50 per maand kunnen bijdragen. Deze mensen kunnen dan ook minimaal twee weken per jaar in het familiehuis doorbrengen, of in overleg met de anderen zelfs langer. Om dit zichtbaar te maken, bestelden we 24 tentpinnen, maar door een onduidelijkheid op de website ontvingen we er 144! ●

Dat was misschien de bedoeling van de Vader, omdat niet iedereen in staat is € 50 bij te dragen. Daarom dagen we jullie uit om letterlijk een tentpin aan ons te vragen, en maandelijks bij te dragen wat in jullie vermogen ligt. (Een machtiging van onze Stichting is bijgevoegd bij deze brief.) Wij zullen jullie dan de tentpin toesturen, en bidden dat dit als teken jullie herinnert aan je relatie met zowel het Volk als het Land. Het zal voor iedereen, in overleg, mogelijk zijn tijd door te brengen in het familiehuis. Op dit moment geldt dit al voor Hatzeva. Het is de bedoeling dat we dit als “familie” doen.

Dit doet me denken aan verschillende teksten, die we misschien juist in dit “familiehuis” tot uiting kunnen laten komen:

“En de menigte van hen, die tot het geloof gekomen waren, was een van hart en ziel Zij hadden alles gemeenschappelijk.” (Hand.4:32) ●

Wij willen onze hele inboedel in Israël aan dit huis geven, zodat het als een (tijdelijke) woning kan worden voor ons allen. Mag blijken dat het nieuwe gebod dat Yeshua ons gegeven heeft daardoor zichtbaar zal worden:

“Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt Hieraan zullen allen weten, dat jullie Mijn discipelen zijn, als jullie liefde hebt onder elkander.” (Joh.13:34-35)

En voor ons is daar altijd de troost en bemoediging:

“Want al zijn wij lichamelijk afwezig, toch zijn wij in de geest bij jullie en zien met blijdschap de orde, die bij jullie heerst, en de hechtheid van uw geloof in de Messias!”
(Col.2:5)

Zegen en shalom, Janny en Iris

